

Filosofie en rake klappen

Mark Schilders

Als iemand de aandacht verdient die hij krijgt, is het wel Mark Schilders (26). De jazzdrummer pendelt op en neer tussen zijn twee woonplaatsen New York en Rotterdam. Dit jaar werd hij door organisatie Jazz International Rotterdam gekozen voor The Pack Project. Hij ontving daarvoor lovende kritieken; voor de band die hij samenstelde en voor zijn indrukwekkende debuut als componist. Wij spraken Schilders – vers terug uit New York – bij hem thuis op de koffie.

tekst Tim Vermulst

Mark Schilders heeft nu al een indrukwekkende loopbaan achter de rug. Zo won hij in 2008 het Prinses Christina Concours. In 2011 kwam daar de prestigieuze Erasmus Jazz prijs bij, en even later kreeg hij een beurs om te kunnen studeren in New York. Zijn spel is smaakvol en creatief. De grooves zijn zelden rechttoe rechtaan, maar toch is zijn feel metersdiep. Sound is een belangrijks aspect in Schilders' stijl, iets wat goed te horen is in eigen compositie *Hei/ma* (check de video op onze site). De leegte die hij in het intro laat, voelt bijna magisch en zorgt voor een immens contrast als hij losgaat tijdens de gitaarsolo. Schilders is de vaste drummer bij New Rotterdam Jazz Orchestra en bij gitarist Reinier Baas, waarmee hij drie albums opnam. Daarnaast speelt hij met vele (inter)nationale artiesten en geeft hij les als gastdocent op de conservatoria van Rotterdam en Den Haag.

Schilders Pack

The Pack Project is een jaarlijks evenement georganiseerd door Jazz International Rotterdam. Per jaar krijgt één jonge, getalenteerde jazzmuzikant de gelegenheid om een eigen band te vormen en met eigen geschreven muziek op te treden op het hoofdpodium tijdens het Festival Jazz International Rotterdam.

'Voordat ik meedeed aan dit project had ik wel wat muziek geschreven, maar dat waren geen uitgewerkte stukken die speelbaar waren; enkel wat riffs en vamps die ik tof vond. Toen ze vroegen of ik mee wilde doen aan The Pack, gaf dat enorm veel zelfvertrouwen. Het feit dat mensen benieuwd waren naar mijn muziek zorgde ervoor dat ik verder kon met schrijven en dat ik deze ideeën kon uitwerken tot volledige nummers.

'Vooraf had ik een duidelijk beeld van de sound en de richting waar ik heen wilde met mijn eigen muziek. Ik had alleen geen idee hoe ik dat kon bereiken. Ik wilde absoluut geen drummersmuziek maken. In drie maanden tijd moest ik genoeg muziek schrijven voor een concert van een uur. Ik nam componeerlessen bij Martin Fondse en behandelde met hem al mijn onuitgewerkte ideeën. Zijn aanpak was opbouwend en hij begreep de sound die ik in mijn hoofd had.'

Eng

'Uiteindelijk was het moment daar en moest ik voor de eerste keer mijn muziek laten horen aan mijn bandleden. Dat was echt het engste dat ik ooit heb gedaan. Het zijn natuurlijk allemaal geweldige muzikanten, maar ik had ze ook gevraagd omdat ik ze persoonlijk goed kende en omdat het muzikanten zijn met geen of een gezond ego. Tijdens de eerste repetitie kon ik nog niet genieten, want ik was vooral bezig met wat zij ervan zouden vinden. Toen we eenmaal begonnen, viel alles op z'n plek; de stukken klonken honderd keer mooier dan ik vooraf in mijn hoofd had. Dat gaf enorm veel vertrouwen en drive om verder te gaan.

'In de laatste week voor de deadline gebeurde er iets gekks: in één middag verzon ik ineens het tweede deel van het stuk waar ik al weken aan werkte. Toen het af was, schreef ik in een kwartier ineens een volledig nieuw nummer! Bizar dat de druk van een deadline zo inspirerend werkt.

'Het optreden op dat festival was gaaf. Ik kreeg enorm goede respons. Veel mensen hadden er iets heel anders van verwacht, veel technischer, en waren verrast over mijn

T met The Pack Project, Reinier Baas, het New Rotterdam Jazz Orchestra en Marzio Scholten
• drumsolo

SWK .NL • meer interviewfragmenten
• discografie
• links naar alle social media van Schilders

www.slagwerkkrant.nl/swkplus

SLAGWERK KRANT DIGITAAL

Spotify • beluister onze Mark Schilders-playlist via Spotify

stukken. Ik kijk met een goed gevoel terug op het hele proces.'

Spanningsbogen

'Achteraf gezien had ik graag eerder het vertrouwen gehad om serieus te beginnen met componeren. Het schrijven van eigen muziek heeft namelijk veel invloed op mijn spel. Tijdens het drummen denk ik nu veel meer in spanningsbogen, en dat geeft mijn spel meer lijn. Ook de manier waarop ik naar muziek luister, is veel bewuster geworden. Als je muziek luistert, kan de focus liggen bij de drums, het geheel of bij het gevoel dat de muziek geeft. Ik luister de laatste tijd veel meer naar hoe het liedje in elkaar zit en waarom de componist bepaalde keuzes gemaakt heeft. Soms realiseer ik me ineens: iemand heeft dit gewoon bedacht man, echt bizar!

'Het leiden van een eigen groep bevalt me echt heel goed. De volgende stap is meteen duidelijk: er komt een album. Nu alle drukte van het optreden achter de rug is, komen al meteen de volgende vragen in me op: welke stukken moeten op het album komen? Hoe ga ik het opnemen? Waar ga ik het opnemen? Komende week ga ik alvast de studio in om wat te experimenteren met de sound van de drums. Ik ga niet zomaar iets uitbrengen, ik neem er echt de tijd voor en maak er wat van. Wat zeker is: dit jaar komt hij uit!'

New York-Rotterdam

'Op het conservatorium van Rotterdam lag mijn focus vooral op live spelen. Ik vond dat ik daar het meest van leerde, dus speelde ik overal en ging ik naar alle sessies. Als ik oefeningen kreeg van mijn docent, koos ik >>

'Ondanks alles blijft drummen moeilijk'

'De volgende stap is duidelijk: er komt een album'

Jake Schot

>> meteen uit welke voor mij belangrijk waren, en daar ging ik vervolgens heel diep op in. De andere oefeningen liet ik liggen. Toen ik klaar was met het conservatorium voelde ik de behoefte om me te verdiepen. Er moest nog meer zijn en het was een droom om dat te onderzoeken in New York.

'De tijd daar heb ik heel anders aangepakt. Ik moest van mezelf ook een keer een andere aanpak hebben geprobeerd. Ik ging zelfs naar alle theorievakken. Het is ook veel strenger daar; als je twee keer niet komt, lig je eruit. Ik deed alles wat mijn drumdocent Amir Ziv zei. Zijn lessen waren echt te gek. Hij was een soort drilsergeant; op een goede manier. Hij gaf me echt supermoeilijke oefeningen, en als ik het een keer niet gedaan had zei hij: "Luister, als jij het werk niet doet, bellen ze mij. Toch? Ik heb het wel gedaan."

'Dat eerste semester was vooral drumtechnisch interessant. Voor het tweede semester mocht ik zelf kiezen van wie ik les kreeg, en omdat ik al een tijd bezig was met de filosofische kant van muziek vroeg ik mensen die me daarbij konden helpen. Dat waren drummer Jim Black en bassist Ben Street, met die gasten heb ik vooral veel over muziek gepraat.'

Twijfels

'De grootste eyeopener kwam tijdens een repetitie. Ik kreeg er bijna ruzie om met de andere muzikanten. We speelden een liedje uit een oude Broadway-musical, oorspronkelijk geschreven als klein liedje gezongen door een lief meisje in een oud theater. Dat materiaal

gebruikten wij om er keihard overheen te freaken, als een soort Coltranéeske freejazz. Ik stopte ineens met spelen en realiseerde me dat ik het niet meer tof vond om dit materiaal op deze manier te spelen. Toen moest ik gaan uitzoeken hoe ik zo'n liedje dan wel wilde spelen. Al gauw kwamen daar de vragen bij als: wil ik überhaupt wel drums spelen, en waarom dan?

'In New York wordt het duidelijk dat er honderd andere drummers zijn die ook kunnen wat jij kan, al dan niet beter. In ieder genre zijn wel vijf mensen gespecialiseerd. Als je, bij wijze van spreken, free-drum 'n' bass met dierengeluiden wil maken, is er daar iemand die dat beter doet dan jij. Dat was moeilijk om te accepteren, maar het stimuleerde tegelijkertijd wel het besef dat ik, als ik ergens goed in wilde worden, er dan volledig in moest duiken. Dat klinkt positief maar bracht ook de nodige twijfels en onzekerheden met zich mee.

'Alle belangrijke vragen die jezelf kunt stellen gingen door me heen: wat ben ik aan het doen? Waarom doe ik dit? Doe ik het wel goed? Als muzikant is het soms nodig om daar doorheen te gaan. Het dwingt je om over jezelf en je spel na te denken, en als het goed is, kom je er uiteindelijk weer sterker uit. Ik wil zo dicht mogelijk bij mezelf blijven als ik speel. De filosofie achter je spel is belangrijk; het geeft waarde aan je spel. Als je daar niets mee doet, ben je gewoon aan het drummen.'

'Merken van drums zeggen me niet veel. Ik hecht er niet veel waarde aan. Als je maar goed genoeg oefent, kun je op alles een sound maken. Het gaat bij mij zelfs nog iets verder: ik

sla dicht als ik op perfect klinkende moderne drums speel. Het liefst speel ik op een superlichte set: een Tama Royalstar van 135 euro die niet eens van mezelf is. Aan mijn bekkens hecht ik meer waarde. De meeste heb ik per toeval ontdekt en doe ik nooit meer weg. Ze reizen altijd met me mee als handbagage.

Groepjes van vijf

'Ondanks alles blijft drummen moeilijk. Het blijft iets waar ik onzeker over ben. Want wanneer is het goed? Wanneer heb je genoeg controle? Er is zo veel waarin je beter kunt worden. Op het moment dat je niet meer onzeker bent over je spel, stop je met ontwikkelen. Die drive heb je gewoon nodig. Behalve als je speelt; dan moet je raken klappen uitdelen! Niet dat me dat altijd lukt, maar het is wel mijn instelling.

'Jim Black vertelde me dat je als drummer een ritmisch leven moet lijden. Tegen elk ritme van het dagelijks bestaan, bijvoorbeeld een kerkklok, kun je een ander ritme zetten. Zo train je je innerlijke klok. Als ik in de metro zit, verdeel ik het geluid van de wielen op de rails altijd in groepjes. Ik heb echt een verslaving aan groepjes van vijf. Vanaf het moment dat ik daarmee aan de slag raakte, kon ik ze niet meer loslaten. Het gaat soms echt ver: als ik in een toilet doekjes uit zo'n apparaat pak, moeten dat er vijf zijn. Of als ik een glas leegdrink doe ik dat het liefste in vijf slokken. Vrij extreem eigenlijk.' ■

www.markschilders.com